

opgjørelsen. I Kap. 4 fremstilles Behandlingsmaaden i de Dødsboer, hvis Gjæld er vedgaaet. Kap. 5 indeholder de Regler, hvorefter Dødsboer behandles, naar der er en efterlevende Ugtefælle, som personlig hæfter for Boets Gjæld. Kap. 6 handler om Skifte af Fællesbo i Tilfælde af Skilsmisse eller Separation.

Kapitel 2.

Om den offentlige Skiftebehandlings Begyndelse og om de første Foranstaltninger ved den.

De Foranstaltninger, Skifteretten har at træffe i den Tid, der hengaaer fra Dødsfaldets Anmeldelse indtil Modtagelsen af Arvingernes Erklæring, om de ville have Boet udleveret, eller om de uden at faae det udleveret ville paatage sig Gjældsansvaret, jfr. § 17, maa i det Væsentlige blive de samme i alle Dødsboer og fremstilles derfor under Et i nærværende Kapitel.

Forslagets § 8 handler om Dødsfalds Anmeldelse for Skifteretten. Der foreskrives ikke nogen bestemt Frist, inden hvilken Anmeldelsen skal ske, og Bestemmelsen af en saadan almindelig Frist vilde ogsaa være forbunden med Banffelighed. Forslaget indskrænker sig ligesom D. L. 5—2—1 („strax“) til at bestemme, at Anmeldelsen skal ske uopholdelig. Da det tillige bestemmes, at Begravelsen ikke maa ske, medmindre Skifterettens Attest om Anmeldelsen forevises, vil der i alt Fald ikke kunne hengaa nogen særdeles lang Tid, inden Anmeldelsen skeer. Ved Bestemmelsen af, hvem Anmeldelsespligten paahviler, har Forslaget i § 8 andet Stykke i det Væsentlige fulgt Forordningen af 10de August 1697, hvis Udtryk man kun har søgt nærmere at bestemme og tydeliggjøre. Derimod er det formentlig for strengt, naar den citerede Forordning ubetinget foreskriver en Mulkt af 100 Rd. for Tilfidsættelse af Anmeldelsespligten, og det er derfor i § 9 foreslaaet, at Straffen saavel for dette Forhold som for den Præst, der fore-

tager Dødsbaaafastelse uden forud at lade sig forevise Skifterettens Attest, skal ned sættes til Bøder fra 10—100 Rd., hvilken Straf paa lægges under en offentlig Politisag. § 10 angiver nærmere, hvad Anmeldelsen skal indeholde, og udtaler, at den kan ske ikke blot skriftligt, men ogsaa mundtligt. Forordningen af 10de August 1697, jfr. Fvbn. 12te September 1792 § 8, foreskriver vel udtrykkelig, at Anmeldelsen skal være skriftlig, men dette Bud, som det ofte navnlig efter Forholdene paa Landet vil være forbundet med Banffelighed at efterkomme, har neppe været almindelig tagttaget.

Efterat Skifteretten er kommen til Kundskab om Dødsfaldet, skal der efter Bestemmelsen i § 11 udenfor de Tilfælde, hvor § 12 hjemler en Undtagelse, snarest muligt, i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne senest næste Søndag, afholdes en Begyndelsesforretning, hvorunder Skifteretten ved Forsegling eller paa anden hensigtsvarende Maade tager under sin Varetagt, hvad der findes i Boet. Det er i og for sig ikke nødvendigt, at der foretages en særlig Forseglingsforretning; hyppigt vil dette kunne undgaaes derved, at der strax iværksettes Registrering af Boet, jfr. § 14. Der er ingen Grund til at afholde to Forretninger, naar Boet ikke er saa vidtløftigt, at Registreringen vil medtage længere Tid, saaledes at det findes nødvendigt at træffe foreløbige Foranstaltninger for at sikre sig, at Boet ikke forringes i Mellemtiden. Derimod har man i § 11 villet indskrænke, at Begyndelsesforretningen ikke maa udsættes, fordi det findes nødvendigt at udflyde Registreringen noget, men skal iværksettes, saasnart det overhovedet er muligt. Medens man for Landets Vedkommende har troet at maatte blive staaende ved denne Regel, har man for Kjøbenhavn og Kjøbstæderne endvidere foreskrevet en bestemt Frist, inden hvis Udløb Begyndelsesforretningen ubetinget skal være iværksat. Søvrigt er det allerede i den gjældende Ret, jfr. D. L. 5—2—1, paabudt, at Skifteretten uopholdelig skal tage Boet i sin Varetagt. Men dette er ikke hidtil blevet strengt tagttaget i Praxis, hvorefter der ikke sjælden hengaaer endog flere Dage, forinden Skifteretten